

آیا تحریم‌های بانکی موجب شد میزبانی به ما نرسد؟ وکیل بین‌المللی: تحریم‌ها بهانه است

غلامرضا رفیعی درباره ناتوانی ۴ باشگاه ایرانی و فدراسیون فوتبال در کسب میزبانی لیگ قهرمانان آسیا و مقدماتی جام جهانی گفت: نمی‌دانم این تصمیم از سوی کدام مرجع AFC بوده و ما تنها خیر آن را شنیدیم.

پیگیری و مراتب اعتراض از سوی هر نهاد کنفدراسیون فوتبال آسیا متفاوت است و موضوع شفاف نیست اما باید ببینیم دلایل AFC تا چه اندازه موجه است. اگر موضوع کمبود زیرساخت‌هاست، ما ورزشگاه‌های یادگار امام(ره) تبریز، نقش جهان اصفهان، شهدای فولاد خوزستان، امام رضاع) مشهد و آزادی تهران را داریم که کیفیت بالایی دارند و بدون زیرساخت نیستیم.

وکیل بین‌المللی فوتبال با اشاره به امکانات زیرساختی کشورمان گفت: در تهران یا تبریز بهترین هتل‌های ۵ ستاره را داریم و کمبودی در این باره وجود ندارد. زمین‌های بسازی اختصاصی تیم‌های ما خیلی خوب است و بعید می‌دانم زیرساخت‌های کشورمان مشکل اصلی باشد. مگر تا قبل از شیوع کرونا، بازی‌های مختلف در ایران برگزار نمی‌شد؟ زیرساخت‌های ما از آن زمان بهتر شده است. نمی‌گویم امکانات و زیرساخت‌های ما از قطر، عربستان و امارات بهتر است اما ورزشگاه‌ها و هتل‌ها ما برای برگزاری چند مسابقه کافی می‌کند. وی درباره اینکه گفته شد تحریم‌های بانکی و پخش تلویزیونی از میزبانی تیم‌های ایرانی جلوگیری کرده است، گفت: تحریم اصلا مانع نیست و بهانه است.

در ۴ دهه اخیر تحریم بوده‌ایم و الان تحریم نشده‌ایم. تحریم به نفع آنها شده که پول تیم‌ملی و باشگاه‌های ما را نمی‌دهند و مجبوریم پول‌ها را چمچمان منتقل کنیم. این تحریم‌ها به سود AFC و فیفاست. حق پخش نیز همین‌گونه است و مگر مسخره‌تر از این هم وجود دارد؟ این حقوق‌دان ورزشی اظهار داشت: کدام کشور را به دلیل پخش تلویزیونی از میزبانی محروم کرده‌اند؟ اگر در رأی به تحریم‌ها استناد کرده باشند، ۴۰ سال است تحریم هستیم و اگر بگویند زیرساخت‌های ما مشکل داره، باید بگویم امکانات ما از قبل که میزبان بوده‌ایم، بهتر شده است.

اشکال کار همین جاست آقای ظریف!

ادامه از صفحه اول

... وادار به پایبندی به تعهدات خود در برجام کردی و از سوی دیگر، اجزا و ارکان استراتژی «فشار حداکثری دولت ترامپ علیه ایران» را تقویت کردند، به امید آنکه شاهد فروپاشی نظام جمهوری اسلامی باشند!

اکنون وزارت امور خارجه کشورمان مشغول بازنویسی همان بازی نادرست و خطرناکی است که از سال ۹۴ (زمان انعقاد برجام) تاکنون در آن گرفتار است! این بار نیز «تعهد» جای «تضمین» را گرفته و حتی در صورتی که آمریکا و ترویستکای اروپا مدعی بازگشت همه‌جانبه و اصولی به برجام شوند، براحتی می‌توانند تعهدات خود را بدون پرداخت هزینه‌ای زیر پا بگذارند.

تفاوت و اصالت «تضمین» و «تعهد» در اینجا مشخص می‌شود: «تعهد» آن چیزی است که روی کاغذ می‌آید و «تضمین» اهرم و ابزاری است که به واسطه آن، «طرف متعهد» ناچار می‌شود به وظایف و تعهدات خود عمل کند. تجربه سال‌های اخیر نشان داد «تعهدات غرب» نمتنها هیچ‌گونه دردی را از اقتصاد کشور دوانمی‌کند، بلکه «اقتصاد تحریم‌محور» را به یک «بروازه» در معادلات مالی و تجاری کشورمان تبدیل می‌کند. نتیجه این تفکر را طی ۸ سال اخیر به وضوح مشاهده کرده‌ایم!

رهبر بزرگوار انقلاب ۲۹ مهرماه ۹۴ صراحتا در نامه‌ای خطاب به رئیس‌جمهور کشورمان تاکید فرمودند:

«ز آنجا که پذیرش مذاکرات از سوی ایران اساسا با هدف لغو تحریم‌های ظالمانه اقتصادی و مالی صورت گرفته است و اجرایی شدن آن در برجام به بعد از اقدام‌های ایران موکول گردیده، لازم است تضمین‌های قوی و کافی برای جلوگیری از تخلف طرف‌های مقابل، تدارک شود که از جمله آن اعلام کتبی رئیس‌جمهور آمریکا و اتحادیه اروپایی مبتنی بر لغو تحریم‌هاست.»

متأسفانه «قول شفاهی جان کری» جای «تضمین کتبی آمریکا و اتحادیه اروپایی» در قبال اجرایی شدن برجام را گرفت. در نهایت، واشنگتن و ترویستکای اروپا از ظرفیت «کمیته‌مشترک برجام» در راستای «قنونی کردن تعهدگریزی» خود استفاده کردند. این اتفاق نه در دوران ریاست‌جمهوری ترامپ، بلکه در دوران ریاست‌جمهوری اولیوا و حضور دموکرات‌هایی مانند جو بایدن و جان کری در کاخ سفید رخ داد! سوال اصلی از آقای ظریف این است: آیا ایشان می‌خواهد همان مسیر «متحان‌شده» و «شکست‌خورده» در قبال «تعهدپذیری طرف مقابل» را دوباره طی کند؟! بهتر است ایشان یک بار برای همیشه از دیپلمات‌های غربی بپرسد که چرا؟ «رأنه تضمین» به کشورمان گریزان هستند و پاسخ این سوال را به صورت شفاف برای افکار عمومی کشورمان و جهان بازگو کنند.

پیامک خوانندگان

۱۰۰۰۲۳۳۱

مدافع تیم فوتبال پدیده مشهد به توافق نهایی با مسؤولان باشگاه پرسپولیس برای حضور در این تیم رسید. فرشاد فرجی، مدافع تیم فوتبال پدیده مشهد با پرداخت مبلغ ۲ میلیارد تومانی به باشگاه خود، رضایتمانش را برای نقل و انتقالات زمستانی دریافت کرد تا با پاسخ مثبت به پرسپولیس به جمع بازیکنان این تیم اضافه شود. مدافع پدیده مشهد در ازای پرداخت ۲ میلیارد تومان به همراه جابه‌جایی با سیداحسان حسینی، مدافع جوان پرسپولیس در جمع شاگردان یحیی گل‌محمدی حاضر خواهد شد.

سومین خرید زمستانی پرسپولیس قطعی شد

مدافع تیم فوتبال پدیده مشهد به توافق نهایی با مسؤولان باشگاه پرسپولیس برای حضور در این تیم رسید. فرشاد فرجی، مدافع تیم فوتبال پدیده مشهد با پرداخت مبلغ ۲ میلیارد تومانی به باشگاه خود، رضایتمانش را برای نقل و انتقالات زمستانی دریافت کرد تا با پاسخ مثبت به پرسپولیس به جمع بازیکنان این تیم اضافه شود. مدافع پدیده مشهد در ازای پرداخت ۲ میلیارد تومان به همراه جابه‌جایی با سیداحسان حسینی، مدافع جوان پرسپولیس در جمع شاگردان یحیی گل‌محمدی حاضر خواهد شد.

چگونه لابی‌های مخفیانه AFC با برخی کشورهای حاشیه خلیج فارس و انفعال دستگاه دیپلماسی کشور ۲لبه‌فیچی علیه فوتبال ایران شدند

دیپلماسی دقت کن!

[حواس‌مان به‌شیخ بحرینی بود؟]

اگر از لیگ قهرمانان آسیا بگذریم می‌رسیم به تیم ملی فوتبال کشورمان. طبق برنامه‌ریزی در دور برگشت از ۴ مسابقه تیم ملی فوتبال ایران میزبان ۲ نبرد بود که ۲ تای آنها برای صعودمان به جام‌جهانی از ارزش فوق‌العاده زیادی برخوردار است. عراق و بحرین در زمین خودشان و با حضور تماشاگران‌شان ما را شکست دادند و همه امید ما به برگزاشتی بازی برگشت در ورزشگاه آزادی بود. کشور ما هم از لحاظ زیرساخت‌ها هیچ مشکلی برای میزبانی بازی‌های برگشت نداشت‌اما شیخ سلمان، رئیس بحرینی کنفدراسیون فوتبال آسیا برای کشورش هدیه‌ای تاریخی را مهیا کرد. براحتی میزبانی تیم‌ملی ایران برابر عراق و بحرین را از ما گرفتند و با همان بهانه واهی تحریم‌ها و بحث حق پخش و دیگر بهانه‌های همیشگی، میزبانی را به بحرین دادند. اگر چه این خبر بسیار بد روز جمعه رسانه‌ای شد اما نگاهی به آرشيو رسانه‌های ورزشی نشان می‌دهد دست‌کم از چند ماه قبل مرتب هشدارهای لازم داده شده بود. روزنامه‌های قطری و سعودی که بعضا دسترسی خوبی به اخبار ماه‌های آینده AFC دارند، بحث میزبانی بحرین را مطرح کردند. متأسفانه آن روزها همه مسؤولان فدراسیون بدون رئیس، در فکر لابی برای انتخابات فدراسیون فوتبال بودند. وزارت ورزش هم هیچ‌گام موثری را برنداشت و دستگاه دیپلماسی ما هم همه حواسش تمام‌قد به احیای برجام بود. انگار نه انگار شیخ سلمان بحرینی‌ای هست و رویای حضور کشور کوچکش در جام‌جهانی ۲۰۲۲ قطر را در سر می‌پوراند. اما ما هیچ، ما نگاه.

داستان رقیبا اما فرق داشت. شعار «ورزش از سیاست جداست» همان قدر واقعی است که سیاست دخالتی در ورزش ندارد.

یک انفعال تکراری، یک بی‌تفاوتی محض دیگر باعث شد حالا آینده فوتبال ما در گرو چند برد و باخت باشد. اگر به هر تر تیبیی در بازی‌های تمرکز ننوانیم از گروهمان صعود کنیم نه تنها جام‌جهانی را از دست می‌دهیم، بلکه به همین راحتی جام‌ملت‌های آسیا را هم از کف می‌دویم. یعنی در فوتبال ملی را باید چند سال تخته کنیم.

فوتسال ما در گذشته رنگ قرار گرفته است. چندین ماه فرصت داشتیم با اتحاد و همفکری وزارت ورزش، وزارت امور خارجه و فدراسیون فوتبال، لابی‌ها را آغاز کنیم. چرا نباید محمدجواد ظریف با دست‌کم یکی از معاونان وزارت امور خارجه برای باز کردن این گره با کشورهای دوست لابی‌کنند؟ بحرین برای گرفتن این میزبانی بیشترین بهره را از شیخ سلمان برد. تردید نکنید همه حکومت آل خلیفه در بحرین، برای گرفتن این میزبانی از چند ماه قبل لابی‌های خود را آغاز کرده و بیشترین فشار را روی کمیته تصمیم‌گیر کنفدراسیون فوتبال آسیا گذاشته بودند. اما گویا ورزش و فوتبال آینده برای دولت‌مان بی‌اهمیت است که محمدجواد ظریف حتی همان خنده تصنعی‌اش را هم ولو برای حفظ ظاهر، حواله‌ها این حوزه نکرد و نمی‌کند. سیدرضا صالحی امیری، رئیس کمیته ملی المپیک کشورمان همیشه بعد از صدور این آرا در مصاحبه‌های خود می‌گوید اعتراض می‌کنیم اما ای کاش بجای اعتراض بی‌ثمر امروز، همان چند ماه قبل که فرصت برای ریزایی بود، همه ابزار دولت که اتفاقا دوستان نزدیک ایشان در رأس آموزش هستند، بهره می‌برد تا حالا ما نفس‌زنان در مسیر تکراری دادگاه CAS نباشیم.

برونده محسوب می‌شدیم. اگر چه مهدی علی‌نژاد، معاونت ورزش قهرمانی وزارت ورزش و جوانان در آن برهه مدعی شد بازنده این دعوی سیاسی- ورزشی ما نبودیم اما حالا با گذشت چند سال شاهد آن هستیم که سعودی‌ها براحتی میزبانی بازی‌های چند گروه در لیگ قهرمانان آسیا را در اختیار گرفتند و چون بازی‌ها به صورت متمرکز برگزار می‌شود باید استقلال بدون هیچ اعتراضی یا به خاک سعودی بگذارد. پیش‌تر نیز قرار بود فولاد در اهواز میزبان العین امارات باشد که در صورت پیروزی در این پیکار حذفی باز هم باید بازی‌ها هم مرحله گروهی‌اش را در خاک سعودی برگزار می‌کرد!ای تیم‌های غیررسمی آمد که قرار است بازی حذفی برابر العین هم در خاک سعودی برگزار شود(! سوال این است: حالا تکلیف تیم‌های ایرانی چیست؟ شاید عنوان شود به علت وضعیت به وجود آمده به خاطر همه‌گیری «کووید-۱۶»، وزارت ورزش و جوانان نمی‌توانست چنین روزهایی را حدس بزند. بله! از یک سو این حرف درست است، چرا که اصولا چیزی به اسم برگزاری متمرکز بازی‌ها در یک کشور را نه در رده باشگاهی داشتیم و نه ملی. اما همه‌گیری کرونا و اتفاقاتی

بن آن پرونده را مختومه کنیم. حالا می‌پرسیم تکلیف‌مان چیست؟ به صورت طبیعی حق اعتراض داریم، چون طبق همان آرایهٔ که AFC صادر کرد، تیم‌های باشگاهی ما برای دیدار با تیم‌های سعودی فقط کشور ثالث را به رسمیت می‌شناسند اما حالا که بازی‌ها قرار است به صورت متمرکز برگزار شود چه راهی پیش روی‌مان است؟ در صورت کناره‌گیری، علاوه بر جریمه سنگین مالی و محرومیت‌های بلندمدت، دقیقا همان کاری را خواهیم کرد که رقبای استقلال و احتمالا فولاد برای وقوعش تائیه‌شماری می‌کنند. شخص وزیر ورزش اعلام کرده اعتراض می‌کنیم و حتی قرار است که به دادگاه CAS هم بکنند اما حالا زمانی برای این کارها نمانده است. چند ماه قبل که رسانه‌های منطقه مرتب گمانه‌زنی می‌کردند هیچ میزبانی‌ای به ایران نخواهد رسید، وqtش بود ۲ وزارتخانه ورزش و امور خارجه لابی‌های خود را شروع کنند و با یادآوری قانون بازی در کشور ثالث میان ایران و سعودی، مانع وقوع این اتفاق شوند یا دست‌کم از این اهرم استفاده می‌کردیم که اگر قرار باشد تیم‌های‌مان به عربستان بروند آن وقت باید قانون کشور ثالث فسخ شود. متأسفانه مثل همیشه زمان را از کف دادیم و حالا ابزار کافی برای چانه‌زنی نداریم.

برونده محسوب می‌شدیم.

اگر چه مهدی علی‌نژاد، معاونت ورزش قهرمانی وزارت ورزش و جوانان در آن برهه مدعی شد بازنده این دعوی سیاسی- ورزشی ما نبودیم اما حالا با گذشت چند سال شاهد آن هستیم که سعودی‌ها براحتی میزبانی بازی‌های چند گروه در لیگ قهرمانان آسیا را در اختیار گرفتند و چون بازی‌ها به صورت متمرکز برگزار می‌شود باید استقلال بدون هیچ اعتراضی یا به خاک سعودی بگذارد. پیش‌تر نیز قرار بود فولاد در اهواز میزبان العین امارات باشد که در صورت پیروزی در این پیکار حذفی باز هم باید بازی‌ها هم مرحله گروهی‌اش را در خاک سعودی برگزار می‌کرد!ای تیم‌های غیررسمی آمد که قرار است بازی حذفی برابر العین هم در خاک سعودی برگزار شود(! سوال این است: حالا تکلیف تیم‌های ایرانی چیست؟ شاید

عنوان شود به علت وضعیت به وجود آمده به خاطر همه‌گیری «کووید-۱۶»، وزارت ورزش و جوانان نمی‌توانست چنین روزهایی را حدس بزند. بله! از یک سو این حرف درست است، چرا که اصولا چیزی به اسم برگزاری متمرکز بازی‌ها در یک کشور را نه در رده باشگاهی داشتیم و نه ملی. اما همه‌گیری کرونا و اتفاقاتی

[پشت دیوار تحریم‌ها پنهان نشویم]

عده‌ای از هم‌راهان دولت سعی بر آن دارند پای تحریم‌ها را به مساله از کف رفتن میزبانی‌ها باز کنند و بگویند به علت تحریم‌های یک طرفه آمریکا، میزبانی‌های ایران در چند سال اخیر از دست رفته است. اما سوال این است چطور پس از امضای برجام و به اصطلاح کمتر شدن تحریم‌ها، هیچ گشایشی در این باره صورت نپذیرفت؟ آیا توافق با غرب ضمانتی شد برای کمتر شدن فشارهای کنفدراسیون فوتبال آسیا روی فوتبال ما؟ اتفاقا بعد از امضای برجام بود که محدودیت برای میزبانی ایران کلید خورد. آن زمان عربستان موفق شد در منطقه بیشترین فشار را روی فوتبال ما اعمال کند؟ زمانی که برجام زنده بود و بحث تحریم‌ها (چه بانکی چه دیگر موارد) به سر و شکل امروز نبود، چطور آن هنگام باز هم فشار AFC روی فوتبال ما وجود داشت؟ متأسفانه همه حواس دستگاه دیپلماسی روی برجام بود و عملا هیچ لابی‌ای در منطقه برای حل شدن این دست از مشکلات شکل نگرفت.

پیش از این هم تیم ملی فوتبال کشورمان و هم تیم‌های باشگاهی‌مان در لیگ قهرمانان آسیا میزبان بودند. آن روز نه تحریم آمریکا مانعی بود، نه بحث FATF مانعی ایجاد کرد اما حالا همان‌طور که همه مشکلات اقتصادی ملت در دست به دم تحریم‌ها بسته شده است، رسانه‌های نزدیک به دولت تلاش می‌کنند کم‌کاری وزارت ورزش و امور خارجه در حوزه فوتبال را به گردن همان تحریم‌ها بیندازند تا اینگونه آدرس غلط به مردم بدهند.

این چند خطر افقط ظریف بخواند

میزبانی بازی‌های مقدماتی جام‌جهانی، خبر لارید عراق و بحرین در سطح رئیس‌جمهور و چند وزیر از چند ماه قبل تحرکات خود را شروع کردند و دست آخر موفق شدند براحتی میزبانی سرنوشت‌ساز تیم ملی فوتبال کشورمان را از ما بگیرند؟ خبر لارید هر روز به یک بهانه، همان تحریم‌های یکجانبه و ظالمانه را علیه ورزش و فوتبال ما علم می‌کنند و می‌گویند میزبانی به ایران نمی‌دهیم؟ مگر در دولت قبل تحریم‌ها نبود؟ مگر با وجود این تحریم‌ها ما حق میزبانی نداشتیم؟! انتقاد از وزارت ورزش و فدراسیون فوتبال به اندازه کافی انجام پذیرفته اما آن نهاد بدون حمایت واقعی و عملی رئیس‌جمهور و وزیر

راستین آنان بوده است؟ در کدام پرونده ورزشی در سال‌های اخیر، جناب آقای ظریف!ا دست‌کم چند روز برای ورزش وقت گذاشته‌اید و چند لابی در پیدا و نپان انجام پذیرفته است؟ اگر در ایین حوزه خود، شما یا معاونان محترمتان در وزارت امور خارجه گامی را برای ورزش (مخصوصا فوتبال) برداشتنه‌اید، بگویند تا مردم هم بدانند. در پرونده سعودی و رؤسای‌جمهور و وزرای خارجه در رأس هیات‌ها قرار می‌گیرند تا از حق و حقوق کشورشان دفاع کنند.بی‌آنکه قصد حمایت از وزارت ورزش، فدراسیون فوتبال یا هر فدراسیون دیگر را داشته باشیم، می‌پرسیم دستگاه دیپلماسی ما تا چه حد چد یاور پایه و

امروز هیچ تصمیم مهمی در حوزه بین‌الملل ورزش بدون دخالت آرای سیاسی و افراد تصمیم‌گیر در آن حوزه اتخاذ نمی‌شود. در اکثر کشورها که ورزش از اولویت‌های دولت‌شان به حساب می‌آید، وزارت امور خارجه بخش مجزا و کاملا منسجمی را در حوزه ورزش دارد. همین دیپلماسی ورزش است که در تصمیمات مهم جهانی مؤثر است. در اکثر موارد رؤسای‌جمهور و وزرای خارجه در رأس هیات‌ها قرار می‌گیرند تا از حق و حقوق کشورشان دفاع کنند.بی‌آنکه قصد حمایت از وزارت ورزش، فدراسیون فوتبال یا هر فدراسیون دیگر را داشته باشیم، می‌پرسیم دستگاه دیپلماسی ما تا چه حد چد یاور پایه و

متأسفانه «قول شفاهی جان کری» جای «تضمین کتبی آمریکا و اتحادیه اروپایی» در قبال اجرایی شدن برجام را گرفت. در نهایت، واشنگتن و ترویستکای اروپا از ظرفیت «کمیته‌مشترک برجام» در راستای «قنونی کردن تعهدگریزی» خود استفاده کردند. این اتفاق نه در دوران ریاست‌جمهوری ترامپ، بلکه در دوران ریاست‌جمهوری اولیوا و حضور دموکرات‌هایی مانند جو بایدن و جان کری در کاخ سفید رخ داد! سوال اصلی از آقای ظریف این است: آیا ایشان می‌خواهد همان مسیر «متحان‌شده» و «شکست‌خورده» در قبال «تعهدپذیری طرف مقابل» را دوباره طی کند؟! بهتر است ایشان یک بار برای همیشه از دیپلمات‌های غربی بپرسد که چرا؟ «رأنه تضمین» به کشورمان گریزان هستند و پاسخ این سوال را به صورت شفاف برای افکار عمومی کشورمان و جهان بازگو کنند.

همان‌طور که می‌دانیم AFC حق میزبانی لیگ قهرمانان آسیا و انتخابی جام‌جهانی ۲۰۲۲ قطر را از ایران گرفت و این امتیاز را به کشورهای عربی و حتی هند داد. «وطن‌امروز» در این باره که چطور است که ما همه ساله مقابل دستورات کنفدراسیون فوتبال آسیا سر خم می‌کنیم و از دیپلماسی قسوی‌ای برخوردار نیستیم، با امیررضا واعظی آشتیانی، مدیرعامل اسبق استقلال گفت‌وگو کرد. واعظی آشتیانی درباره اینکه صالحی‌امیری، رئیس کمیته ملی المپیک این تصمیم را حاصل حمایت بی‌دلیل ایران از شیخ سلمان می‌داند، عنوان کرد: کشوری که یک نقطه کوچک در خلیج‌فارس محسوب می‌شود، موفق به کسب میزبانی شد و کشور ایران با این همه قدمت نتوانست میزبانی بگیرد. البته نباید فراموش کرد شیخ سلمان خودش بحرینی است و به زیرشاخه‌هایش تاکید می‌کند چگونه رفتار کنند.

وقتی ما بلد نیستیم با برخی اعضای هیأت‌رئیس‌ه AFC ریزینی کنیم، حداقل می‌توانیم با افراد دارای رأی‌گفت و شنود داشته باشیم. اگر یادتان باشد زمانی که انتخابات AFC انجام شد، آقایان از شیخ سلمان حمایت کردند و عملا با این کار بی‌تدبیری خود را نشان دادند. آنها فکر می‌کردند اعضای شرق آسیا دشمن‌شان هستند، در حالی که ما می‌دانستیم بحرین،

عراق و عربستان چه زوایای سیاسی با ما دارند. وی ادامه داد: توصیه من این است که مسؤولان ورزش کشور و کمیته ملی المپیک به کمیته بین‌المللی المپیک شکایت کنند و

توضیحات واعظی آشتیانی به «وطن‌امروز» درباره نداشتن دیپلماسی ورزشی

وزارت ورزش مقصر است

کوشورهایی را که سابقه‌ای در فوتبال ندارند جمع کرده و برای خود رأی گرفتند. به یاد دارم کشورهای شرق آسیا از این نوع برگزاری انتخابات ناراحت بودند اما اگر ما تدبیر

داشتیم می‌شد این روزها را پیش‌بینی کرد. آشتیانی درباره کوتاهی وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک در این باره گفت: اینها همه نشان‌دهنده این است که وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک رسیدگی نداشتند و امروز این ۲ مرجع هستند که باید پاسخگو باشند. درست است که فدراسیون فوتبال در بحث مدیریت کسری‌های بسیار زیادی داشت ولی کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش نتوانستند موضوعات را مدیریت کنند و امروز شاهد هستیم وزیر ورزش و جوانان مدعی است و خواهد به فیفا نامه بنویسد. او خودش بهتر می‌داند یک طرف قضایا خود فیفاست. آنها زیرپوستی کار خودشان را انجام دادند و ما فقط تماشاگر بودیم. ای کاش تلاش می‌کردیم و حداقل وجدان‌مان راحت بود که تلاشی شده اما هیچ تلاشی انجام نشد و حتی لابی هم نشد، تا باشگاهی مثل پرسپولیس مجبور شود به هند رود و استقلال هم باید در عربستان بازی کند.